Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 231 448 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
Volgens uw verklaringen bent u een etnische Rom, afkomstig ui Nis, Servië. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. U bent gehuwd met D. (J.) Z. (…) (O.V. X), met wie u vier kinderen hebt.
Vijf jaar geleden kregen u en de oom van uw echtgenote, S.J. (…), ruzie met de Serviërs D. (…) en A. (…) en de Rom Aca (echte naam ook A. (…)). Deze drie personen hebben in Brestovac een humanitaire organisatie om Roma te helpen. Zij verkochten echter in die periode hout aan jullie dat normaal gezien bestemd was om gratis onder de Roma uit te delen. Jullie verzet hiertegen leidde tot een ruzie tussen jullie en deze personen. Sindsdien kende jullie continu problemen met hen. Ze vernederden en sloegen jullie. Hierdoor konden u en S. (…) niet langer in uw wijk werken. Jullie dienden noodgedwongen naar elders uit te wijken (Belgrado, Novo Selo) om aan hen te ontkomen. Soms

hadden jullie ook schrik om jullie vrouwen en kinderen alleen thuis achter te laten. Herhaaldelijk richtte u zich hiervoor tevergeefs tot de politie. Ingegeven door problemen van discriminatie waaraan uw kinderen werden blootgesteld en dit geweld vanwege voornoemde Serviërs, verlieten u en uw gezin een eerste keer Servië in 2014 om in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na een weigering in dit verzoek werd u in 2015 door de Duitse autoriteiten naar Servië gerepatrieerd. Ook na uw terugkeer bleven voornoemde problemen aanhouden. Twee jaar geleden werd uw echtgenote door D. (…) en A. (…) verkracht. Dit gebeurde terwijl u aan het werk was. U richtte zich hiervoor tot de politie. Dit leverde evenwel geen resultaat op. Op 28 maart 2019 keerde u onverwachts van uw werk terug naar huis toen u bij het betreden van uw woning vier gemaskerde personen opmerkte die uw familieleden, met name uw echtgenote, uw kinderen en uw vader, belaagden. U zag dat uw echtgenote er slecht aan toe was. Haar kleren waren gescheurd en u vreesde dat ze haar verkracht hadden. Daarnaast probeerden ze uw dochter mee te nemen om ze te dwingen in de prostitutie te werken. U schreeuwde tegen uw echtgenote dat ze met de kinderen moest vluchten en begon met deze personen te vechten. Als gevolg van dit tumult verloor uw vader het bewustzijn. Eén van de belagers deed zijn masker af en u herkende hem toen als voornoemde A. (…). U vermoedt dat twee van de andere drie belagers van dit voorval D. (…) en A. (…) waren. Ze sloegen u uiteindelijk langs achter op het hoofd waardoor u op de grond viel en het bewustzijn verloor. U werd aan armen en voeten vastgebonden en meegenomen naar het tachtig kilometer verder gelegen dorp Pirot, waar ze u in een kelder van oude woning opsloten. De vierde dag nadat u daar terug bij bewustzijn kwam, slaagde u erin uit deze woning te ontkomen. U ging hierna eerst naar een vriend in Nis, waar u twee dagen verbleef. Na deze twee dagen vernam u op 6 april 2019 dat uw vader als gevolg dit voorval in uw woning was komen te overlijden. U keerde hierop direct terug naar huis om zijn begrafenis te regelen. Ondertussen wist u geheel niet waar uw echtgenote en uw kinderen heen waren gegaan. Na anderhalve maand kon u het contact met hen herstellen en vernam u dat zij in België waren aangekomen. Op 7 mei 2019 verliet ook u Servië om op 9 mei 2019 hier in België aan te komen. Nog diezelfde dag diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België, op 14 mei 2019, werd S.J. (…), gedood door A. (…) nabij zijn woning in Brestovac. Deze moord werd volgens u gepleegd in opdracht van D. (…) en A. (…). De ruzie vijf jaar geleden zou hiertoe de aanleiding hebben gevormd.

U vreest bij terugkeer naar Servië door D. (…), A. (…) en A. (…)gedood te zullen worden. U wenst tevens in België te blijven voor de veiligheid van uw kinderen. Deze waren in Servië immers teven het slachtoffer van discriminatie. Zij werden namelijk geregeld op weg van en naar school door Servische jongeren belaagd en dit omwille van hun etnische origine. Daarnaast haalde uw echtgenote tijdens haar verzoek teven aan slachtoffer van discriminatie op het werk te zijn geworden. Zo werd zij in 2017 onterecht ontslagen toen ze voor een ouderlingentehuis werkte. Tevens werd ze op de markten van Nis kledij door de politie verjaagd toen ze er kledij verkocht.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw identiteitskaart; de overlijdensakte van uw vader; een internetartikel over de moord op S.J. (…) en opleidingscertificaten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde inval in uw woning op 28 maart 2019 en de daaruit voortkomende ontvoering. Aanvankelijk situeerde u deze inval in uw woning tijdens uw persoonlijk onderhoud op 28 februari 2019, waarbij u aangaf hierna vier dagen vastgehouden te zijn door uw belagers, om vervolgens te kunnen ontkomen en twee dagen daarop te hebben vernomen dat uw vader als gevolg van deze inval was komen te

overlijden (CGVS, p. 7). U hierop gewezen dat volgens de door u neergelegde overlijdensakte uw vader op 6 april 2019 overleed, wat strijdig is met het door u geschetste tijdskader, situeerde u deze inval in uw woning niet langer op 28 februari 2019 maar wel op 28 maart 2019 (CGVS, p. 7 en 8). U er vervolgens op gewezen dat u dit voorval ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken in februari 2019 situeerde, gaf u aan zich ook daar toen vergist te zijn (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording hiervan. Dit alles is bovendien des te opmerkelijker omdat uw echtgenote tijdens haar onderhoud op het Commissariaat-generaal om logische redenen vasthield aan de datum van 28 februari 2019 als tijdstip van deze gebeurtenis. Geconfronteerd met het feit dat u had aangeven dat dit incident gebeurde op 28 maart 2019 gaf ze te kennen dat dit onmogelijk is aangezien ze toen reeds in België was (CGVS echtgenote, p. 7). Op 27 maart 2019 diende ze inderdaad in België een verzoek om internationale bescherming in. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken nog poneerde op 25 februari 2019 uit Servië vertrokken te zijn en op 28 februari 2019 in België te zijn aangekomen (verklaring DVZ echtgenote, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal echter stelde zij echter op 28 februari 2019 uit Servië vertrokken te zijn en op 10 of 11 maart 2019 in België te zijn aangekomen (CGVS echtgenote, p. 6). Opmerkelijk is tevens dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal poneerde dat het hier om gemaskerde belagers ging, terwijl uw echtgenote zeer duidelijk aangaf dat dit niet het geval was. Volgens haar droegen ze niks op het hoofd (CGVS, p. 8 en CGVS echtgenote, p. 7). Uw echtgenote voegde er bovendien aan toe dat de daders duidelijk Serviërs waren, terwijl volgens u één van de daders een Rom, genaamd A. (…) was (CGVS, p. 8 en CGVS echtgenote, p. 7). Volgens haar ging het hier tevens om onbekende personen, terwijl volgens u ook de twee andere daders mogelijks bekenden waren (CGVS, p. 8 en CGVS, echtgenote, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen al zou een Rom deel hebben uitgemaakt van deze belagers, gaf uw echtgenote duidelijk te kennen dat ze op basis van hun uiterlijk (ze waren volgens haar blank met blond haar) duidelijk kan stellen dat geen Roma deel uitmaakten van deze belagers (CGVS echtgenote, p. 7). Daarnaast stelde u dat het ging om vier daders terwijl uw echtgenote het had over vijf daders die volgens haar allen aanwezig waren toen u de woning betrad (CGVS, p. 7 en 8 en CGVS echtgenote, p. 7) Daarenboven gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen na deze inval in uw woning twee dagen te zijn vastgehouden door uw belagers waarna u kon ontkomen, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal stelde minstens vier dagen te zijn vastgehouden alvorens u er in slaagde te ontkomen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS, p. 7 en 8). Geconfronteerd hiermee gaf u te kennen dat het hier om een vertaalfout moet gaan van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze uitleg overtuigt evenwel niet aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gevraagd hoe uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en u toen aangaf dat dit normaal verliep en toen geen problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde (CGVS, p. 2). Tot slot stelde u dat het contact met uw echtgenote pas werd hersteld in april 2019 of zo voegde u eraan toe anderhalve maand na deze gebeurtenis in uw woning (CGVS, p. 7). Ook dit kan niet in overeenstemming te brengen is met het door u aangepaste tijdskader van deze gebeurtenis.

Gezien de veelheid en de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden kan geen enkel geloof gehecht worden aan deze door u aangehaalde gebeurtenis. Dit ondermijnt uiteraard ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.

Dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling staat blijkt overigens ook uit een flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw echtgenote afgelegde tijdens jullie respectievelijke onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaande de verkrachting van uw echtgenote nu twee jaar geleden. Uw echtgenote stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het hier om onbekende daders ging. Ze stelde dat het om drie onbekende Serviërs en een Rom ging. Die laatste herkende ze weliswaar aan zijn stem, maar ze kon deze persoon niet verder identificeren (CGVS echtgenote, p. 8 en 9). U stelde evenwel onomwonden dat zij toen door D. (…) en A. (…) werd verkracht, dezelfde personen die ook de gebeurtenis in uw woning op 28 maart 2019 beraamden (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is ook dat uw echtgenote stelde over deze gebeurtenis nooit met u gesproken te hebben (CGVS echtgenote, p. 8).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande wordt overigens nog verder bevestigt door het feit dat u eerst en vooral van geen van uw belagers de familienaam kon geven, dit ofschoon u tegelijkertijd stelde niet minder dan vijf jaar lang problemen met hen te hebben gehad. ook de naam van hun humanitaire organisatie was u trouwens onbekend (CGVS, p. 9 en 11). Verwacht mag worden dat u hierover meer zou weten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de Serviërs D. (…), A. (…) en de Rom Aca (A. (…)). Dat de oom van uw echtgenote op vraag van deze personen zou zijn vermoord en deze moord rechtstreeks met uw problemen verband zou houden, komt hiermee tevens volledig op de helling te staan. Wat betreft het

door u in dit verband neergelegde internetartikel dient te worden opgemerkt dat hieraan maar bewijskracht kan worden gegeven voor zover het kadert in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu.
Bijgevolg kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Servië het slachtoffer te zullen worden van deze personen.
De door u en/of uw echtgenote ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Servië, wat zich ten aanzien van u en uw gezin uitte in pesterijen van uw kinderen op weg van en naar school, de weigering van andere scholen om uw kinderen in te schrijven, het verjagen van de politie van uw vrouw die kledij verkocht op markten in Nis en het ontslag van uw echtgenote op haar werk in 2017 omwille van haar etnische origine is niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch kadert dit binnen de bepalingen van de subsidiaire bescherming (CGVS, p. 4, 11 en 12 en CGVS, echtgenote, p. 3-5).
Wat de algemene situatie van Roma in Serviër betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,… spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.
Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.
Wat betreft het door uw echtgenote aangehaalde ontslag in 2017 in een ouderlingentehuis in Nis omwille van haar Rom-origine, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf tegen dit volgens haar onterechte ontslag geen enkele juridische stappen te hebben ondernomen omdat zij niet wist waar zij hiervoor een klacht kon

indienen (CGVS echtgenote, p. 3). Gevraagd of ze zich hiervoor bijvoorbeeld niet kon richten tot de ombudsman in Servië, gaf zij te kennen dat deze instantie niet bestaat in Servië (CGVS echtgenote, p. 3). Ook aangaande de weigering van andere (betere) scholen in Nis om jullie kinderen in te schrijven omdat zij Roma zijn, gaf zij te kennen nergens van deze weigering ergens melding te hebben gemaakt andermaal omdat zij niet wist toe wie zij zich moest richten (CGVS echtgenote, p. 5). In dit verband verklaarde zij zelf bijvoorbeeld geen weet te hebben van het bestaan van Romabelangenorganisaties of andere organisaties/diensten in Nis, waartoe zij zich kon richten (CGVS echtgenote, p. 5). Hieraangaand dient te worden opgemerkt dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen uw echtgenote in dit verband niet gedaan heeft.

Daarnaast stelde zij geen vertrouwen te hebben in de politie omdat zij de Roma mishandelen (CGVS echtgenote, p. 4). Zij gaf in dit verband trouwens te kennen door de politie te zijn verjaagd terwijl zij kledij verkocht op de markten in Nis (CGVS echtgenote, p. 4). Aangaande het feit dat de autoriteiten in Servië niet tolereerden dat zij op de markt van Nis koopwaar aanbood, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan beschouwd worden als onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of als het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit gebeurde immers omdat zij niet over de noodzakelijke vergunning beschikte om goederen op de markt te koop aan te bieden (CGVS, p. 4). Wat de door u ondernomen stappen tegen de aangehaalde mishandelingen en vernederingen van uw kinderen door Servische jongeren op de weg van en naar school betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw echtgenote hierover afgelegd tijdens jullie respectievelijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenmin strookten, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover uiteraard ondermijnt. U stelde voor deze feiten één of twee keer langs gegaan te zijn bij de politie. Deze zouden volgens u toen niets ondernomen hebben (CGVS, p. 11 en 12). Bij één van deze aangiftes zou u zelfs omwille van uw etnische origine door de politie uitgemaakt en tot vertrekken aangemaand zijn. Volgens uw echtgenote daarentegen lieten jullie na voor deze voor deze feiten de hulp van de politie in te roepen en dit wegens dit algemene wantrouwen jegens de politie die de Roma steeds mishandelen (CGVS echtgenote, p. 5). Wat de houding van jullie school betreft naar deze mishandelingen door Servische jongeren gaf uw echtgenote trouwens te kennen dat de school de toegang tot baldadige Servische jongeren ontzegde door veiligheidsagenten aan te stellen. Het initiatief hiertoe werd genomen door twee Roma-assistenten van de school en gedragen door de ouders die hiervoor hun schriftelijke goedkeuring gaven (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw onderhoud stelde dat de school tegen deze problemen met Servische jongeren niets ondernam (CGVS, p. 11). Ook dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke

vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.
De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2019 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De door u aangehaalde feiten van discriminatie kunnen evenmin bezwaarlijk als voldoende ernstig en zwaarwichtig beschouwd worden om te spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade.
De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.
De rest van de door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, het overlijden van uw vader en het door u genoten onderwijs in Servië staan hier immers niet ter discussie.
Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote D.Z. (…) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift om de bestreden beslissing te schorsen en te verklaren dat tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van hem geen verwijderingsmaatregel gedwongen mag worden uitgevoerd.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:
"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")
- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/1 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET RECHTSZEKERHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoeker citeert een aantal wetsartikelen en betoogt:
"De verzoekende partij wijst erop dat, wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing neemt inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (zie artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet).
Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, aangezien door verzoeker op 27 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend en pas op 17 september 2019 werd de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen.
Indien toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure, dient de wettelijke termijn te worden gerespecteerd.
Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoekster zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.
Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen") toe te passen.
Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.
De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 57/6/1, §1 Vreemdelingenwet door alsnog te oordelen dat een versnelde procedure diende te worden toegepast (waardoor het verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard).
Deze vaststelling is essentieel, aangezien op basis van de versnelde procedure het verzoek tot internationale bescherming kan worden afgewezen als kennelijk ongegrond. Dit heeft verderstrekkende gevolgen. Onder meer op basis van artikel 74/14, §3, 6° Vreemdelingenwet kan worden afgeweken van een termijn van dertig dagen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet.
De beslissing om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende af te wijzen als kennelijk ongegrond, brengt derhalve (nog andere) rechtsgevolgen met zich mee.
4. Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt, gelet op de termijn van vijftien werkdagen, dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 17 september 2019 om de aanvraag van de verzoekende partij als kennelijk ongegrond te beschouwen.
Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoekster zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.
Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen") toe te passen.
Verzoekster verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.
Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoekster mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijftien werkdagen, haar aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).
In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006,

315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, gelet op uit uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).
Door echter op 17 september 2019 alsnog vast te houden aan de versnelde procedure en hierom het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 15 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.
5. Omwille van bovenvermelde redenen, dient de bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd."

Verzoeker gaat vervolgens inhoudelijk in op de motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader betoogt hij vooreerst:
"De verzoekende partij merkt evenwel op dat deze aangehaalde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om het volledige asielrelaas van de verzoekende partij af te wijzen als ongeloofwaardig (zoals in de bestreden beslissing het geval is).
7. De verzoekende partij merkt op dat de gebeurtenissen die zij dienden te ondergaan in Servië - de inval in de woning van verzoekster en haar gezin wordt bedoeld en de daaruit voortvloeiende ontvoering en het overlijden van de vader van D.Z. (…) – voor beide zeer traumatiserend was. Een dergelijke gebeurtenis zorgt ervoor dat beide echtgenoten zich bepaalde zaken (hoofdlijnen of details) anders herinneren.
Beide echtgenoten hebben lange tijd niet met elkaar gesproken over deze gebeurtenissen. Mevrouw Z.D. (…) heeft dit ook aangegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (zie pagina 8 van het verslag), hetgeen ontegensprekelijk van invloed is op de herinneringen die zij beide hebben aan deze gebeurtenissen. Het is bovendien ook aannemelijk dat dit net wijst op het traumatiserende karakter van hetgeen zich heeft afgespeeld, doordat beide echtgenoten niet de middelen (of de woorden) vinden om dit ter sprake te brengen.
Het blijkt echter niet uit de bestreden beslissing dat de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met deze specifieke omstandigheden heeft rekening gehouden.
De verzoekende partij merkt daarnaast op dat heel wat elementen die door zowel verzoekster als haar echtgenoot zijn aangehaald - m.b.t. de inval in de woning van verzoekster en haar gezin wordt bedoeld en de daaruit voortvloeiende ontvoering - niet worden betwist door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing. Er werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld op de punten die niet werden aangehaald door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De focus in de bestreden beslissing ligt enkel op de punten die wel voor betwisting vatbaar zijn.
Dit neemt echter niet weg dat dient rekening te worden gehouden met het geheel van de afgelegde verklaringen door zowel verzoekster als haar echtgenoot en de documenten die door beide werden neergelegd in het kader van hun verzoek tot internationale bescherming."

Aangaande het tijdskader waarbinnen de gebeurtenissen plaatsvonden, doet verzoeker verder gelden:
"Uit de totale afgelegde verklaringen van beide echtgenoten kan evenwel worden opgemaakt dat zij meermaals vergissingen maken m.b.t. het situeren van gebeurtenissen. Dit geldt zo ook voor de datum waarop zij Servië hebben verlaten of zijn aangekomen in België. De heer en mevrouw Z. (…), beide etnisch Rom, merken op dat zij veeleer van dag tot dag leven en weinig affiniteit hebben met (of belang hechten aan) concrete data. Zij houden hier weinig tot geen rekening mee, waardoor zij soms moeite hebben met het herinneren van deze data. Dit blijkt ook uit de verklaringen, temeer omdat – indien beide echtgenoten een gefabriceerd verhaal willen voorhouden aan het Commissariaat-generaal – men net wel de nodige aandacht had bestaat in het "afstemmen" van het tijdskader met de verschillende gebeurtenissen.
Verzoekers betreuren dat zij hierin niet duidelijk zijn geweest, maar beklemtonen dat dit geen afbreuk doet aan de concrete gebeurtenissen (de inval in hun woning, ontvoering en het overlijden van de vader van de heer D.Z. (…)) die zij hebben ondergaan.
De slordige manier waarop beide echtgenoten met de precieze data en tijdsperiode omgaan, blijkt tevens uit de verklaringen van de heer D.Z. (…) m.b.t. de tijd dat hij werd vastgehouden. Hij benadrukt dat hij minstens vier dagen werd vastgehouden alvorens hij erin slaagde om te ontkomen. Eerder zou hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verklaard dat dit slechts twee dagen zou betreffen, hetgeen verzoeker zich niet kan herinneren. Hij gaf daarom ook aan, in het begin van het persoonlijk onderhoud

op het Commissariaat-generaal, dat hij dacht dat er geen problemen waren met de tolk of de manier waarop het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen. Pas gedurende het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker geconfronteerd met de onjuiste voorspiegeling dat hij enkel twee dagen zou zijn vastgehouden. Verzoeker heeft dit gecorrigeerd tijdens het onderhoud bij de Commissariaat-generaal en benadrukt dat dit "minstens" vier dagen zou betreffen.
In de bestreden beslissing wordt voornamelijk de nadruk gelegd op het tijdskader om te stellen dat er "geen enkel geloof" kan worden gehecht aan de gebeurtenissen in Servië. Er wordt ook opgemerkt dat beide echtgenoten verschillende verklaringen zouden afgelegd hebben over hun belagers tijdens de inval in hun woning, hetgeen verzoekers tegenspreken. De belagers waren weldegelijk herkenbaar. Hierdoor kon D.Z. (…) hen herkennen (als Aca, D. (…) en A. (…)). Door het tumult en de bijzonder stresserende situatie heeft de moeder van het gezin (D.Z. (…)) dit niet kunnen bevestigen. Zij kon echter wel aangeven dat het ook om een Rom ging. Beide hebben, vanuit hun ervaringen, weergegeven wat zij zich konden herinneren. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat dit bijzonder traumatiserende gebeurtenissen zijn voor beide personen, hetgeen een impact heeft op de manier waarop zij zich dit kunnen herinneren."

Verzoeker vervolgt:
"Door de verzoekende partij werd er vervolgens op gewezen dat zij, als Roma, gediscrimineerd wordt in Servië. Hoewel er geen actief repressiebeleid word georganiseerd door de overheid, betekent dit wel voor de verzoekende partij dat zij niet de steun verkrijgen van de Servische overheid die zij nodig hebben. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dit ook in de bestreden beslissing, door zelf te stellen dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden.
De inspanningen van de Servische overheid, op basis waarvan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de gevallen van discriminatie binnen de Servische context niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en er geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, worden veel te rooskleurig ingeschat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waardoor de situatie van Roma in Servië niet correct wordt beoordeeld.
De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen baseert zich onder meer op een nieuw ontwikkelde strategie voor de sociale inclusie van Roma voor de periode 2016-2025. Een rapport van de Europese Commissie van 17 april 2018 laat zich echter veel kritischer uit over de situatie van Roma in Servië (stuk 3).
Op pagina 29 van dit rapport stelt men onder meer als volgt:
(…)
Dit wijst erop dat de uitvoering van het plan veeleer dode letter blijft. Er is wel sprake van enige (lichte) vooruitgang, maar deze is zeer beperkt. De situatie van Roma in Servië blijft zeer alarmerend, onder meer in het onderwijs:
(…)
De situatie, zoals deze blijkt uit het onderwijs, zet zich ook door op de arbeidsmarkt. Daarbij wordt zelfs aangegeven dat de situatie verslechtert ten opzichte van 2011:
(…)
Er dient derhalve rekening te worden gehouden met deze vaststellingen, dewelke een meer genuanceerd beeld laten zien van de situatie van Roma in Servië. Het is op basis van deze algemene situatie in Servië en hun bijzondere situatie, waarop het verzoek tot internationale bescherming is gebaseerd.
De bescherming die de nationale overheid moet bieden dient evenwel daadwerkelijk te zijn. Daarbij dient voldoende bescherming te worden geboden, zowel preventief (het voorkomen van misdrijven) als repressief (het onderzoek en de bestraffing van misdrijven).
De verzoekende partij wijst op de algemene situatie van de politionele diensten van Servië. Het is een gekend probleem dat de overheidsdiensten van Servië te kampen hebben met ernstige vormen van machtsmisbruik. Zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen ook aangeeft, bestaat er inderdaad de noodzaak om de corruptie en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Er worden wel maatregelen genomen, maar deze verhinderen echter niet dat machtsmisbruik nog steeds schering en inslag is. Vandaar geeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook aan dat het bestrijden van corruptie bij politie en justitie nog steeds noodzakelijk is.
De algemene situatie van Roma in Servië wordt daarom onnauwkeurig onderzocht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoekster."

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar het CGVS. *"Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Servië in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt hun bijzonder kwetsbaar."*

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een landenrapport bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.
Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.
Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoeker verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag verweerder evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *"inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden".*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen".*

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te

behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *"Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld"*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *"volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen* (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat de redelijke termijn niet zou zijn gerespecteerd. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, is gelet op het voorgaande evenmin aangetoond. Dit beginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt gelet op het voormelde niet dienstig opgeworpen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij er problemen kreeg met en een vrees dient te koesteren ten aanzien van een zekere A., D. en A.

In de bestreden beslissing worden de voormelde problemen en vrees ongeloofwaardig bevonden, dit onder meer omdat zich een aantal tegenstrijdigheden voordoen in verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden in het onderhavige verzoekschrift vooreerst toe te schrijven aan het traumatiserende karakter van de gebeurtenissen. Met de algemene bewering dat de feiten voor verzoeker en diens echtgenote traumatiserend waren, kan verzoeker de concrete

motieven van de bestreden beslissing echter niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijner hoofde en/of in hoofde van zijn echtgenote kan worden afgeleid. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hijzelf en/of zijn echtgenote getraumatiseerd zou(den) zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij of zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou(den) lijden of niet in staat was of waren om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Dit geldt nog des te meer daar geen van beide hiervan enige melding maakte in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ. Voorts formuleerde noch verzoeker, noch verzoekers echtgenote, noch de advocaat die hen bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van hun respectieve persoonlijke onderhouden bij het CGVS, blijkt uit de notities van deze persoonlijke onderhouden dat deze op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen en/of deze van zijn echtgenote zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Dat verzoeker en zijn echtgenote lang niet met elkaar zouden hebben gesproken over de beleefde gebeurtenissen, kan evenmin volstaan als uitleg voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Vooreerst blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk dat de hierin aangehaalde tegenstrijdigheden grotendeels betrekking hebben op gebeurtenissen die zij samen zouden hebben beleefd en waarbij zijn samen aanwezig waren. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat, gezien verzoeker en zijn echtgenote hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:
"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde inval in uw woning op 28 maart 2019 en de daaruit voortkomende ontvoering. Aanvankelijk situeerde u deze inval in uw woning tijdens uw persoonlijk onderhoud op 28 februari 2019, waarbij u aangaf hierna vier dagen vastgehouden te zijn door uw belagers, om vervolgens te kunnen ontkomen en twee dagen daarop te hebben vernomen dat uw vader als gevolg van deze inval was komen te overlijden (CGVS, p. 7). U hierop gewezen dat volgens de door u neergelegde overlijdensakte uw vader op 6 april 2019 overleed, wat strijdig is met het door u geschetste tijdskader, situeerde u deze inval in uw woning niet langer op 28 februari 2019 maar wel op 28 maart 2019 (CGVS, p. 7 en 8). U er vervolgens op gewezen dat u dit voorval ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken in februari 2019 situeerde, gaf u aan zich ook daar toen vergist te zijn (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording hiervan. Dit alles is bovendien des te opmerkelijker omdat uw echtgenote tijdens haar onderhoud op het Commissariaat-generaal om logische redenen vasthield aan de datum van 28 februari 2019 als tijdstip van deze gebeurtenis. Geconfronteerd met het feit dat u had aangeven dat dit incident gebeurde op 28 maart 2019 gaf ze te kennen dat dit onmogelijk is aangezien ze toen reeds in België was (CGVS echtgenote, p. 7). Op 27 maart 2019 diende ze inderdaad in België een verzoek om internationale bescherming in. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken nog poneerde op 25 februari 2019 uit Servië vertrokken te zijn en op 28 februari 2019 in België te zijn aangekomen (verklaring DVZ echtgenote, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal echter stelde zij echter op 28 februari 2019 uit Servië vertrokken te zijn en op 10 of 11 maart 2019 in België te zijn aangekomen (CGVS echtgenote, p. 6)."
Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar hij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat zowel hijzelf als zijn echtgenote zich meermaals zouden hebben vergist omdat zij eigenlijk geen datums kunnen hanteren, dient immers te worden vastgesteld dat dit geenszins als verklaring kan gelden voor de voormelde, flagrante tegenstrijdigheden tussen zowel hun eigen verklaringen onderling als hun beider verklaringen. Indien verzoeker en zijn echtgenote werkelijk niet bij machte waren om datums te hanteren en hun relaas op een chronologisch gedegen wijze uiteen te zetten, mocht worden verwacht dat zij dit eerder zouden hebben gemeld. Zij deden dit echter niet en uit de stukken van het dossier blijkt dat zij beide spontaan en consequent een veelheid aan datums, tijdsaanduidingen en

tijdsspannen hanteerden bij de uiteenzetting van hun relaas. Bovendien hadden verzoeker en zijn echtgenote, zo zij de voormelde gebeurtenissen niet op een gedegen wijze in de tijd konden situeren en zij het antwoord op de voormelde vragen bijgevolg niet wisten, dit in het kader van de voormelde vraagstelling kunnen en moeten aangeven. Zij deden dit echter niet en antwoordden steevast eenvoudigweg en eenduidig, zij het op strijdige wijze, op de gestelde vragen. Bijgevolg is het niet ernstig om heden, *post factum* en na te zijn geconfronteerd met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hun eerdere antwoorden eenvoudigweg af te doen als vergissingen en te poneren dat zij het antwoord op de gestelde vragen eigenlijk niet wisten.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:
"Opmerkelijk is tevens dat u tijdens uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal poneerde dat het hier om gemaskerde belagers ging, terwijl uw echtgenote zeer duidelijk aangaf dat dit niet het geval was. Volgens haar droegen ze niks op het hoofd (CGVS, p. 8 en CGVS echtgenote, p. 7). Uw echtgenote voegde er bovendien aan toe dat de daders duidelijk Serviërs waren, terwijl volgens u één van de daders een Rom, genaamd A. (…) was (CGVS, p. 8 en CGVS echtgenote, p. 7). Volgens haar ging het hier tevens om onbekende personen, terwijl volgens u ook de twee andere daders mogelijks bekenden waren (CGVS, p. 8 en CGVS, echtgenote, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen al zou een Rom deel hebben uitgemaakt van deze belagers, gaf uw echtgenote duidelijk te kennen dat ze op basis van hun uiterlijk (ze waren volgens haar blank met blond haar) duidelijk kan stellen dat geen Roma deel uitmaakten van deze belagers (CGVS echtgenote, p. 7). Daarnaast stelde u dat het ging om vier daders terwijl uw echtgenote het had over vijf daders die volgens haar allen aanwezig waren toen u de woning betrad (CGVS, p. 7 en 8 en CGVS echtgenote, p. 7)".
Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het vermeende trauma in hunner hoofde en de bewering dat verzoeker en zijn echtgenote met elkaar over de gebeurtenissen (lange tijd) niet spraken, voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er namelijk toe één versie van de verklaringen, met name deze volgens dewelke de Rom A. weldegelijk aanwezig was bij de feiten en de belagers weldegelijk herkenbaar waren, te bevestigen. Hiermee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de overige, voormelde gezegden. Daarenboven tracht verzoeker ten onrechte te doen uitschijnen dat ook zijn echtgenote zou hebben verklaard dat de Rom, A. ook bij de feiten was. Uit het voorgaande blijkt namelijk genoegzaam dat verzoekers echtgenote dit meermaals en expliciet ontkende. Voor de tegenstrijdigheid omtrent het aantal belagers, biedt verzoeker voorts niet de minste verklaring. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:
"Daarenboven gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen na deze inval in uw woning twee dagen te zijn vastgehouden door uw belagers waarna u kon ontkomen, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal stelde minstens vier dagen te zijn vastgehouden alvorens u er in slaagde te ontkomen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS, p. 7 en 8). Geconfronteerd hiermee gaf u te kennen dat het hier om een vertaalfout moet gaan van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze uitleg overtuigt evenwel niet aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gevraagd hoe uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en u toen aangaf dat dit normaal verliep en toen geen problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde (CGVS, p. 2). Tot slot stelde u dat het contact met uw echtgenote pas werd hersteld in april 2019 of zo voegde u eraan toe anderhalve maand na deze gebeurtenis in uw woning (CGVS, p. 7). Ook dit kan niet in overeenstemming te brengen is met het door u aangepaste tijdskader van deze gebeurtenis."
Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij andermaal alludeert op zijn beweerde onvermogen om om te gaan met datums en tijdsperiodes, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Bovendien had verzoeker ook hier de mogelijkheid en plicht om het te melden indien hij niet precies kon aangeven hoelang hij vastgehouden werd. Verzoeker deed dit echter niet en antwoordde eenvoudigweg en eenduidig, doch op een strijdige wijze, op de voormelde vragen. Met de loutere herhaling en bevestiging van de laatste versie van zijn verklaringen, doet verzoeker voorts geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze versie en zijn eerdere verklaringen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar omtrent zijn voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van A., D. en A. gemotiveerd wordt:
"Gezien de veelheid en de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden kan geen enkel geloof gehecht worden aan deze door u aangehaalde gebeurtenis. Dit ondermijnt uiteraard ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.

Dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling staat blijkt overigens ook uit een flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw echtgenote afgelegde tijdens jullie respectievelijke onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaande de verkrachting van uw echtgenote nu twee jaar geleden. Uw echtgenote stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het hier om onbekende daders ging. Ze stelde dat het om drie onbekende Serviërs en een Rom ging. Die laatste herkende ze weliswaar aan zijn stem, maar ze kon deze persoon niet verder identificeren (CGVS echtgenote, p. 8 en 9). U stelde evenwel onomwonden dat zij toen door D. (…) en A. (…) werd verkracht, dezelfde personen die ook de gebeurtenis in uw woning op 28 maart 2019 beraamden (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is ook dat uw echtgenote stelde over deze gebeurtenis nooit met u gesproken te hebben (CGVS echtgenote, p. 8).
De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande wordt overigens nog verder bevestigt door het feit dat u eerst en vooral van geen van uw belagers de familienaam kon geven, dit ofschoon u tegelijkertijd stelde niet minder dan vijf jaar lang problemen met hen te hebben gehad. ook de naam van hun humanitaire organisatie was u trouwens onbekend (CGVS, p. 9 en 11). Verwacht mag worden dat u hierover meer zou weten.
Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de Serviërs D. (…), A. (…) en de Rom Aca (A. (…)). Dat de oom van uw echtgenote op vraag van deze personen zou zijn vermoord en deze moord rechtstreeks met uw problemen verband zou houden, komt hiermee tevens volledig op de helling te staan. Wat betreft het door u in dit verband neergelegde internetartikel dient te worden opgemerkt dat hieraan maar bewijskracht kan worden gegeven voor zover het kadert in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu.
Bijgevolg kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Servië het slachtoffer te zullen worden van deze personen."
Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd overeind.

3.8. Verzoeker wees daarnaast, en wijst in het onderhavige verzoekschrift opnieuw, op de discriminatie ten aanzien van Roma in Servië.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde landeninformatie echter met recht gemotiveerd als volgt:
"De door u en/of uw echtgenote ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Servië, wat zich ten aanzien van u en uw gezin uitte in pesterijen van uw kinderen op weg van en naar school, de weigering van andere scholen om uw kinderen in te schrijven, het verjagen van de politie van uw vrouw die kledij verkocht op markten in Nis en het ontslag van uw echtgenote op haar werk in 2017 omwille van haar etnische origine is niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch kadert dit binnen de bepalingen van de subsidiaire bescherming (CGVS, p. 4, 11 en 12 en CGVS, echtgenote, p. 3-5).
Wat de algemene situatie van Roma in Serviër betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,… spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben

aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.
Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.
Wat betreft het door uw echtgenote aangehaalde ontslag in 2017 in een ouderlingentehuis in Nis omwille van haar Rom-origine, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf tegen dit volgens haar onterechte ontslag geen enkele juridische stappen te hebben ondernomen omdat zij niet wist waar zij hiervoor een klacht kon indienen (CGVS echtgenote, p. 3). Gevraagd of ze zich hiervoor bijvoorbeeld niet kon richten tot de ombudsman in Servië, gaf zij te kennen dat deze instantie niet bestaat in Servië (CGVS echtgenote, p. 3). Ook aangaande de weigering van andere (betere) scholen in Nis om jullie kinderen in te schrijven omdat zij Roma zijn, gaf zij te kennen nergens van deze weigering ergens melding te hebben gemaakt andermaal omdat zij niet wist toe wie zij zich moest richten (CGVS echtgenote, p. 5). In dit verband verklaarde zij zelf bijvoorbeeld geen weet te hebben van het bestaan van Romabelangenorganisaties of andere organisaties/diensten in Nis, waartoe zij zich kon richten (CGVS echtgenote, p. 5). Hieraangaand dient te worden opgemerkt dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen uw echtgenote in dit verband niet gedaan heeft.
Daarnaast stelde zij geen vertrouwen te hebben in de politie omdat zij de Roma mishandelen (CGVS echtgenote, p. 4). Zij gaf in dit verband trouwens te kennen door de politie te zijn verjaagd terwijl zij kledij verkocht op de markten in Nis (CGVS echtgenote, p. 4). Aangaande het feit dat de autoriteiten in Servië niet tolereerden dat zij op de markt van Nis koopwaar aanbood, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan beschouwd worden als onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of als het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit gebeurde immers omdat zij niet over de noodzakelijke vergunning beschikte om goederen op de markt te koop aan te bieden (CGVS, p. 4). Wat de door u ondernomen stappen tegen de aangehaalde mishandelingen en vernederingen van uw kinderen door Servische jongeren op de weg van en naar school betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw echtgenote hierover afgelegd tijdens jullie respectievelijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenmin strookten, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover uiteraard ondermijnt. U stelde voor deze feiten één of twee keer langs gegaan te zijn bij de politie. Deze zouden volgens u toen niets ondernomen hebben (CGVS, p. 11 en 12). Bij één van deze aangiftes zou u zelfs omwille van uw etnische origine door de politie uitgemaakt en tot vertrekken aangemaand zijn. Volgens uw echtgenote daarentegen lieten jullie na voor deze voor deze feiten de hulp van de politie in te roepen en dit wegens dit algemene wantrouwen jegens de politie die de Roma steeds mishandelen (CGVS echtgenote, p. 5). Wat de houding van jullie school betreft naar deze mishandelingen door Servische jongeren gaf uw echtgenote trouwens te kennen dat de school de toegang tot baldadige Servische jongeren ontzegde door veiligheidsagenten aan te stellen. Het initiatief hiertoe werd genomen door twee Roma-assistenten van de school en gedragen door de ouders die hiervoor hun schriftelijke goedkeuring gaven (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens

uw onderhoud stelde dat de school tegen deze problemen met Servische jongeren niets ondernam (CGVS, p. 11). Ook dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.
Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.
De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2019 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De door u aangehaalde feiten van discriminatie kunnen evenmin bezwaarlijk als voldoende ernstig en zwaarwichtig beschouwd worden om te spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade.
De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."
Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven en/of aan de informatie waarop deze motieven schragen. De motieven eigen aan de specifieke, door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde problemen en discriminatie, laat verzoeker volledig ongemoeid. De informatie die verzoeker bijbrengt en citeert, ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie waarop de voormelde motieven zijn gesteund. Dat veel Roma zich in een socio-economisch moeilijke situatie bevinden, dat er nog discriminatie is (onder meer op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling) en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn en verbetering mogelijk is in de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, betreffen stuk voor stuk

elementen die in de door verweerder gehanteerde informatie en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Met het opnieuw belichten van deze elementen doet verzoeker dan ook geenszins afbreuk aan de terechte conclusie dat op basis van het geheel van de voorliggende informatie dient te worden besloten dat de Servische autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsmede dat de algemene situatie voor Roma in Servië op zich niet van zulke aard is dat deze volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat het land van herkomst van verzoeker werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.
Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :
a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.9. De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:
“Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT